

πτύξει, τῇ ἐφευρετικότητι καὶ τῇ τόλμῃ διότι ἐπὶ τῇ ὑποθέσει διὰ αἱ «διώρυχες» εἶναι πράγματι θαλάσσιοι ὄδοι, ἢ διῶρυξ τοῦ Παναράχ θὰ ἡδύνατο νὰ συμπίπτῃ πρὸς τὸ πλάτος μιᾶς αὐτῶν. Η ἰδέα τῆς ὑπάρξεως ἀνθρωπίνων ὄντων δύναται νὰ ἔναι παρακεκινθυνευμένη. ἐγένετο δικαὶος ἀσπαστὴ ὡς ἐκ τοῦ προφανῶς ἀδυνάτου τοῦ ἐρμηνεῦσαι τὸ φαινόμενον κατ' ἄλλον τρόπον. Η φύσις ἐνεργεῖ κατὰ κύκλους καὶ καμπύλας, οὐδέποτε δέ, κατὰ τὴν ἡμετέραν πεῖραν, κατ' εὐθείας γραμμάς. Η εἰκασία τοῦ ἀποθανόντας ἥδη Πρόκτορ — διότι οὐ δὲν ἄλλο ἥτο ἡ εἰκασία — καθ' ἦν αἱ ἐπιφανείᾳ τοῦ "Ἀρεώς γραμματαὶ ἡδύναντο νὰ ἔναι ποταμοί, ἀπερρίφθη μετὰ βασικότητος ὑπὸ τοῦ ἐμπείρου κυριωτέρου βοηθοῦ ἐν τῷ τοῦ Γκρένους ἀστεροσκοπείου κ. Μῶνδαρ. Ο κ. Κάμιλλος Φλαμμαριών, ἐν ὑπομνήματι ἀναγνωσθέντι πρὸς διωδεκαμήνου, διετύπωσε τὴν θεωρίαν διὰ αἱ «διώρυχες» ἵσαν μέρη κολοσσιάν γεωμετρικοῦ σχεδίου, ὅπερ κατήρτιζον οἱ ἐν τῷ "Ἀρεὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ ἐφελκύσωσι τὴν ἡμετέραν προσογήν. Η θεωρία δικαὶος αὕτη ἀπεκηρύχθη ὡς ἀτόπος, ἢ δὲ ἰδέα. Ἡν ἀντιπροσωπεύει, δὲν εἶναι ἀμοιρος ὑπερβολῆς. Εν τούτοις μετὰ πολλῆς τῆς εὐφυΐας ὑπεδείχθη διὰ ἡ λάμψις. Ἡν πρακτεῖ ὁ τεχνητὸς φωτισμὸς τῶν ἡμετέρων μεγαλοπόλεων τὴν νύκτα ἡδύνατο νὰ ἔναι δρατὴ εἰς ἀστρονόμους ἐν τῷ "Ἀρεὶ, ἐν περιπτώσει καθ' ἦν ἐκέτηντο ἴσχυρὰ τηλεσκόπια καὶ θὰ εἰσηγεῖτο εἰς τὴν διάνοιαν αὐτῶν τὴν ἐπὶ Γῆς παρουσίαν ἀνθρωπίνων ὑπάρξεων.

Πολλαὶ ἄλλαι θεωρίαι διετυπώθησαν ἐπίσης, αἵτινες δικαὶοι οὐδαμῶς ἐρμηνεύουσι τὴν περὶ «διώρυχων» ὑπόθεσιν: αἱ μικραὶ ἀμυδραὶ αὖται γραμματί, αἱ τοσοῦτον παραδίξως εὐθεῖαι καὶ τοσοῦτον ἀξιοσημείωτοι ὡς πρὸς τὸ μῆκος αὐτῶν ἐκμηδενίζουσι πάσταν προσπάθειαν τῆς ἡμετέρας εὐφυΐας πρὸς ἐρμηνείαν αὐτῶν. Ἀξιοσημείωτόν ἐστιν διὰ ὁ καθηγητὴς Στσιαπαρέλλης, εἰς ὃν ἀνήκει καὶ ἡ μεγάλη φήμη τῆς ἀνακαλύψεως αὐτῶν, δὲν βασίζει ἐπὶ τῶν «διώρυχων» τὴν περὶ ὑπάρξεως ζωῆς ἐν τῷ "Ἀρεὶ πεποιθησιν αὐτοῦ, τῶν ὅποιων διωρύχων ἡ ὑπαρξία δύναται νὰ δρεῖληται κατ' αὐτῶν εἰς φυσικάς ἐνεργείας. Ο ἔγγλος βασιλικὸς ἀστρονόμος κ. Χρίστος εἰσηγήσατο, πολλῷ ἀβασιμώτερον διὰ δυνατῶν αἱ γραμμαὶ αὖται τοῦ "Ἀρεώς νὰ ἔναι τὰ ἐκφαντικάτερον καθοριζόμενα ὅρια τῶν θαλασσῶν· ὑπὸ τινῶν αἱ «διώρυχες» ἐθεωρήθησαν ὡς ὀφειλόμεναι εἰς αἴτιοσφαιρικὰ ἀποτελέσματα, ἐπειδὴ δὲ οὐδὲν σχεδὸν γνωρίζουμεν περὶ τῆς ἀτμοσφαίρας τοῦ "Ἀρεώς, εὑρὼν ὑπάρχει στάδιον εἰκασιῶν ἐν τῷ ζητήματι τούτῳ. Ἀλλὰ ρήγματα ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ ἡ οἰαδήποτε ἰδέα ὑπάρξεως ὑπερκειμένων στρωμάτων ἀέρος μικρὸν συντελοῦσιν εἰς τὴν τοῦ προβλήματος λύσιν ἀποτελεσματικῶς δὲ ἀναποδύνται ὑπὸ τῆς διαρκείας τῶν γραμμῶν καὶ τοῦ γεγονότος διὰ τοῦ "Ἀρεώς περὶ τὸν ἀξονα ἀυτοῦ στρεφομένου, αἱ περὶ ὃν ὁ λόγος γραμμαὶ ἐμφανίζονται πάλιν ἐν τῇ ἰδίᾳ θέσει. Εν ἀπελπισίᾳ λοιπὸν ἐρωτῶμεν: Δυνάμεθα ἀρά γε νὰ βασισθῶμεν ἐπὶ παρατηρήσεων, τὰς ὅποιας εξηγημένοι ἀστρονόμοι δὲν κατηρύκωσαν νὰ επικυρώσωσι; Τὸ περιπελεγμένον πρόβλημα παρουσιάζεται ἡμῖν καὶ εἰς οὐδὲν θὰ συντελέσῃ ἡ ἀπάρνησις αὐτοῦ. Αἱ «διώρυχες» ὑφεστάνται — ὑπὸ μορφὴν γραμμῶν· τούτο εἶναι διὰ δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, τὰ περαιτέρω θὰ ἔναι παρακεκινθυνευμένα. Ἐκ τῶν πολλῶν, ἀτινα ἐμβάλλουσιν ἡμᾶς εἰς ἀμηχανίαν, μία μόνον πληροφορία φαίνεται κατανοούμενη, διὰ οὐδὲν γινώσκουμεν περὶ τῶν «διώρυχων» τούτων.

Ο ΚΥΦΟΣ.

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἔδει προηγούμενον ἀριθμόν).

A' ΖΩΝΤΟΣ ΕΠΥ

Η πρωία ἦτο θελκτική ΖΗΝΤΟΣΟΖΥ

Η Ἑστέλλα καὶ ὁ Ρενέ ἡγέρθησαν λίαν ἐνωρίς, θεωροῦντες τὴν ἐκδρομὴν ὡς ἑορτάν, καθότι εἰς τοὺς γονεῖς αὐτῶν εἶχον ὑ-

ποσχεθῆ νὰ μεταβῶσι μετ' αὐτῶν πρὸς ἀλιείαν πάρα τὰς ὅχθας ποταμίου τινός. Οἱ δέ νέοι ἀπῆλθον πρῶτοι ὅπως ἐκλέξωσι μέρος κατάλληλον, ἀλλὰ καρίως ὅπως μὴ ἀναμείνωσιν ἐπὶ δύο περίπου ὥρας.

'Ἐπι ἡμίσειαν ὥραν εἶχον περιπατήσει ἀνὰ μέσον δασῶν, διερχόμενοι ἀτραποὺς κακῶς κεχαραγμένας καὶ καθύρρους ἐνεκα τῆς δρόσου τῆς πρωίας. Φθάσα μετὰ τοῦ Ρενέ εἰς τὴν ὅχθην τοῦ ποταμοῦ, ἢ Ἐστέλλα ἐπληττε διὰ τοῦ ποδὸς τὸ ἐδάφος ὅπως ἀπαλλαχθῆ τῶν σταγόνων τῆς δρόσου ἥτις εἶχεν ἐπικαθήσει ἐπὶ τῶν κομῶν ὑποδημάτων της. Τὸ ποτάμιον ἦ μᾶλλον τὸ ρυάκιον, ὅπερ διήρχετο διὰ τοῦ δάσους καὶ ὑπέρ ἐκαλεῖτο Ζουλέττα, ἔρρεεν εἰς ὄκτω ἢ δέκα μέτρα χαμηλότερον τῆς ὄδου.

Εἰς τὸ ρυάκιον κατήργοντο διὰ φυσικῶν κλιμάκων, τὰς ὄποιας ἀπήντα τις εἰς πολλὰ μέρη τῆς κλιεύοις.

'Η ἡρεμία καὶ τὸ δροσερὸν τῆς ἀτμοσφαίρας, ἀτινα ἐπεκρήτουν εἰς τὸ χλοερὸν ἐκείνο μέρος, καθίστων τὸν περίπατον θελητρόδιον. Τὰ προσιώνια δένδρα τοῦ δάσους ἥγγιζον ἄλληλα διὰ τῶν κλάδων καὶ τῶν κλώνων του καὶ ἐσχημάτιζον, οὔτως εἰπεῖν, φυσικὴν στέγην ἔκωθεν τῆς Ζουλέττας.

Τὸ νεαρὸν ζεῦγος ἐζήτει φυσικὴν κλίμακα ὅπως κατέληθη εἰς τὴν δευτέραν ὄδον, ὅπερ ἡ Ἑστέλλα παρετήρησεν ἄνθος ὑπὲρ ωραίον καὶ λευκόν, προέβαλλε τὴν κεφαλήν, μεταξὺ τῆς πρασίνης χλόης.

— "Ω! Τὶ ώραία μαργαρίτα! εἶπεν.

Ο Ρενέ παρετήρησεν αὐτὴν εἰς τοὺς ὄφθαλμούς, ἐν αὐτοῖς δὲ ἀνέγνωσε τὴν εὐχαρίστησιν. Ἡν θὰ ἡσθάνετο ἐάν κατείχε τὸ ἄνθος, ὅχι τόσον διὰ τὸ ἄνθος ὅσον διὰ τὸν κίνδυνον, ὃν θὰ διέτρεχε πᾶς ὅστις θὰ ἀπετόλμα νὰ δρέψῃ αὐτό.

— Στάσου, εἶπε τείνων εἰς τὴν ἐξαδέλφην του τὸν κάλαμον καὶ τὰ διάφορα ἄλλα ἀλιευτικά ἐργαλεία, στάσου νὰ τοι τὸ φέρω.

— 'Αλλ' ἐκείνη ἀνέκραζε ζωηρώς.

— "Οχι, ὅχι, δὲν θέλω, μὲ καταλαμβάνεις; Μπορεῖ νὰ πέσης... Σοι τὸ ἀπαγορεύω!

— Μὴ φοβήσαι, μὴ φοβήσαι!

— "Οχι, ὅχι!...

— Επειδὴ δὲ ἐκείνη κατ' οὐδένα τρόπον συγκατετίθετο νὰ ἀπαλλάξῃ αὐτὸν τοῦ ἐνοχλητικοῦ βίρους τῶν ἀλιευτικῶν ρεθδῶν καὶ τῶν ἄλλων ἐργαλείων, ἐκείνος κατέθηκε τὰ πάντα καὶ ἡρξάτο μετὰ σπουδῆς νὰ κατέρχηται τὴν κατωφερῆ κλιτύν. 'Αλλ' ἐπειδὴ ἡ χλόη ἥτο εἰσέτι ὑγρὰ ἐνεκα τῆς δρόσου τῆς πρωίας, ὁ Ρενέ ὠλίσθησε καὶ ἐπεσε πρὸς τὸ ὄπίσω. Ο ὄντος αὐτοῦ—πάντοτε ὁ ὄντος τοῦ ταλαιπώρου νέου—προσέκρουσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ ἐκ τῆς πτωσεως ὁ νέος ἥρξατο νὰ φέρηται πρὸς τὰ ἐμπρός. Εμελλε νὰ καταπέσῃ εἰς τὸν ποταμόν, ἀλλ' ἐστη ἐπὶ τῆς ὅχθης αὐτοῦ, τὴν κεφαλήν πρὸς τὰ κάτω, οὐδὲν λιώσι τολμῶν νὰ παραπονεθῇ.

Η Ἑστέλλα, ἥτις ἴστατο εἰς τὸ ἄνω μέρος, διατόρους φωνάς ἐξέβαλλεν.

— Απελπισθεῖσα τέλος, καὶ μὴ γνωρίζουσα τὶ ἐπρεπε νὰ κάμη, ἡθέλησε νὰ κατέληθη διὰ τοῦ αὐτοῦ ἐπικινδύνου μέρους, δι' οὗ κατηλήθε καὶ ὁ Ρενέ, ἀλλ' ἐκείνος ἀνοίξας τοὺς ὄφθαλμούς αὐτοῦ.

— "Οχι! ἀπ' ἐκεῖ!... ἀπὸ τὴν κλίμακα!

— Εντὸς ὀλίγων δευτερολέπτων, ἡ Ἑστέλλα εὑρίσκετο περὶ τῷ Ρενέ, ὡραὶ μέχρι τοῦ θανάτου. Ο Ρενέ ἡδύνθη ν' ἀνασηκωθῇ καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ τὴν χλόην, σποργιζών τὰ αἷμα, διέρρεεν ἐκ τοῦ μετάποντος.

— Τι ἔχεις; ἡρώτησεν αὐτὸν ἡ Ἑστέλλα περίλυπος, Ηέκτυ-

πησες τὸ κεφάλι του;

— «Ω! δέν ἔχω τίποτε! Μέ πονει κομικήτι τὸ χέρι μου.
Ο Ρενέ δὲν ήδυνθη νὰ καταπνίξῃ ἀναστεναγμόν, βρειάς
θλιψεώς.

— Θεέ μου! Θεέ μου! ἐψιθύριζεν η Ἐστέλλα περίτρομος.
Διατί; Θεέ μου, νὰ ίδω ἔκεινο τὸ ἄνθος; Εις τὰς λέξεις ταύτας μειδίαμα διέστειλε τὰ χεῖλη τοῦ
Ρενέ, θστις, δικινύνων τὴν μαργαρίταν τὴν ὄποιαν εἰσέτη ἐκράτει
εἰς τὸ δάκτυλό του, εἰπεν:

— Καὶ ἐν τούτοις τὴν ἔκοψη; Ἰδού, πάρε τὴν μαργαρίταν!
Αλλ' ἔκεινη ἔρριψε τὸ ἄνθος μετὰ παραφορᾶς κατὰ γῆς καὶ
κατοικήσθη νὰ τὸ λακπατάσῃ.

— «Ω! Θὰ μισῶ αὐτὸ τὸ ἄνθος καθ' ὅλον μου τὸν βίον, εἰ-
πεν η Ἐστέλλα.

— Μή, Ἐστέλλα, εἶπε μετὰ γλυκύτητος ο Ρενέ ἀναχαι-
τίσας τὸ κίνημα τῆς νεκρῆς κόρης, δὲν θὰ κάψης καλά νὰ τὸ
πατήσῃς. Πάρε αὐτὸ τὸ ἄνθος καὶ φύλαξε το. Θὰ μὲ εὔχαριστή-
σῃς τοιούτοτρόπως.

— Καλά λοιπόν, εἶπε μετά τινας στιγμάς δισταγμοῦ κύ-
πτουσα ύπα σπως συλλέξῃ τὸ ἄνθος, ἀλλ' ἡ μαρ-
γαρίτα θὰ κοι διεγείρῃ πικρὸν ἀνέμνησιν!

Τὴ στιγμὴ ταύτη μακρούν ἥκουσθη ἡ φωνὴ τοῦ κ. καὶ τῆς κ.
Βλατιέ, οἵτινες, παρατηρήσαντες μακρόθεν τὸν ιερὸν τοῦ πά-
σχοντας καὶ τὸ πρόσωπον τοῦ πλήρες κηλίδων αἰματος, ἔτρεχον
πρὸς τοὺς δύο νέους.

Πρώτη ή μήτηρ τοῦ ἔδραχες μὲ, ἀνοικτάς ἀγκάλας, ἀνα-
κράζουσα.

— Θεέ μου! Τὶ ἔγινε; τὶ ἔγινε πάλιν; νὰτ επονεγμένη
εδέστης νὰ μετεκαλέσωσι τὸν Ρενέ εἰς τὴν οἰκίαν τῶν, νὰ θέ-
σωσιν αὐτὸν ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ νὰ μετεκαλέσωσι τὸν ιατρὸν.
Μετὰ δύο ώρας, πυρετός κατέλαβεν αὐτὸν μετὰ παραληρημάτων.
Ωμίλειν καθ' ὑπονομήν περὶ τῆς Ἐστέλλας, περὶ τῆς μαργαρίτας,
περὶ τῆς Ζουλέττας, περὶ τοῦ κουτιοῦ τεμαχίου τὸ ὄποιον ἡ
ἔξαδέλφη του εἶχεν ἀνακρούστει κατὰ τὴν ἑσπέραν ἔκεινην.

Η δικγώσις τοῦ ιατροῦ δὲν ήτο ἐνθαρρυντική ἀροῦ ἔξτασε
τὸ τραχύα τοῦ βραχίονος, διεκάρυεν δὲ τὸ μείνη μονόχειρ καὶ
δὲ τὶ διὰ παντός θὰ ἔπασχεν ἐξ ἀγκυλώσεως, κατὰ τὸν πτώσιν
θραυσθέντων τῶν ὄστων.

Πάντες οἱ περὶ τὸν ἀσθενῆ ήσαν ἀπαρηγόροτοι ἐπὶ τῷ δυ-
στυγχάτι, ἔξαιρεσει τοῦ Ρενέ, θστις ἔρχιντο δὲν δὲν ἔπασχεν.

Μετὰ δύοτὸν ἡμέρας ἀπὸ τὸν δυστυγχάτος, ἡ κατέστασις
τῆς θύελας του εἶχε βελτιωθῆ. Οἱ δρθαλμοὶ αὐτοῦ ἔλαμπον εἰ-
σέτη, δύναμιν ἀρδεύειν ἐκ τοῦ πυρετοῦ, θστις ὑπέσκαπτε τὴν
θύελαν του καὶ ἔδιδε ρόδινον γρώμα εἰς τὰς παρειάς του, αἵτινες
συνήθως ήσαν ὡχραί, ἀλλ' ἡ φιλάσθενος καὶ γλυκεία αὐτοῦ συ-
στογνωμή προέδιδε τόσην γρήγορα ὥστε ο Ρενέ ἔσπιντο δὲν δὲν
ἔπασχε διώλου.

Η Ἐστέλλα διήρκετο τὸ περισσότερον μέρος τῆς ημέρας
πάρα τὸ προσκεφάλαιον τοῦ ἔξαδέλφου της, ἐνίστη δὲ κατελαυ-
θέντο ὑπὸ τύψεων συνειδότος καὶ ἐμέμφετο αὐτὴ ἔαυτην ὡς
γενομένην ἀκουσίως παρακίτιον τοῦ δυστυγχάτος.

— Ταλαίπωρε ἔξαδέλφε μου, ἀνέκραζεν, εἴμαι ἔξια κατα-
φρονήσεως.

— Αλλ' ἔκεινος ἔλαμβανε τὴν χειρα τῆς εἰς τὴν μάνη χειρα,
ητις τῷ ἀπέμεινε καὶ ἔθλιβεν αὐτὴν τρυφέρως, λέγων:

— Αλλά δὲν ἔχω τίποτε, δὲν εἴμαι ἔξιος οἴκτου. Σὲ βε-
βειω.. . Τούνκντιον! Εύλογω τὴν ἀσθένειάν μου, διότι προέ-
χονται ἀπὸ μέρους σου!

— Ποῦ είναι η Ἐστέλλα;

— Ήτο ἡ πρώτη ἔρωτησις τὴν ὄποιαν ἀπηγόρηνεν ο Ρενέ, δὲ
εἰκνέκαμψε μετὰ ἐν ἔτος ἀπὸ τῆς ἀναρρώσεως τῆς ἐκ τῆς σχο-

λῆς, κρατῶν διὰ μὲν τῆς δεξιᾶς χειρὸς δέμα χρυσοδέτων βι-
βλίων, τὴν δὲ ἀριστερὰν ἔχων ἔρριμμένην ἐπὶ τοῦ σώματος του,
ἀκίνητον διὰ πάντα.

— Η Ἐστέλλα; ηρώτησεν ὁ πατήρ του.
Καὶ ἔρριψε βλέμμα ἐπὶ τῆς κυρίας Βλατιέ, ήμικλείων τὸν
όφθαλμόν.

— Σοι ἐπιφυλάττεται ἔκπληξις, εἶπεν δὲ πατήρ.

— Α! ἀνέκραζεν ο Ρενέ, θορυβοθείς υπὸ τοῦ μαστηριώδους
τρόπου τῆς θμίλιας τῶν γονέων του. Τὶ είδους ἔκπληξις;

Μετά τινά λεπτά, ὁ πατήρ θιαμβευτικῶς.

— Η Ἐστέλλα πάναρδεύεται, εἶπε. Μετὰ δέκα πέντε ή-
μέρας θὰ ὑπάγωμεν εἰς τοὺς γάμους τῆς.

Ο Ρενέ ἔταρχηθη μεγάλως ἐπὶ τῇ ἀπροόπτω ταύτη εἰδή-
σει, ητις εῦρεν αὐτὸν διλως ἀπροπαράσκευον, καὶ διὰ σφαῖρα ἔ-
πληξε τὴν καρδίαν του.

Τρομεράς δοκιμασίας ἤρετο νὰ ύρισταται ὁ κύρος, τῷ ἐ-
φαίνετο δὲ τι μετὰ τῶν ἐλπίδων, αἵτινες ἀφίπταντο, ἔζελειπε καὶ
ἡ ζωὴ του.

Κατὰ τὸ διάστημα τῶν δέκα πέντε ήμερῶν αἵτινες προηγή-
θησαν τοῦ γάμου τῆς Ἐστέλλας, ο Ρενέ κατεβασανίζετο ὑπὸ
μελαγχολικῶν σκέψεων, διοιζέων πρὸς ἐν παγιδή, συλληφθὲν
ζῶον, ὅπερ περίλυπον μυρίας κινήσεις ποιεῖται ἐν αὐτῇ, ζητοῦν
νὰ ἀπαλλαχθῇ τῶν δεσμευόντων τὰ μέλη αὐτοῦ καλούματων.
Μετέβαινε τὴδε κάκεισε, περιεπλανάτο μόνος ἐν τῷ λειμῷνι,
ἄλλα καὶ ἔκεινος ἡγνόει διατί. Ἐνίστε εὐρίσκετο εἰς μέρη τὰ
ὅποια τῷ ὑπενθύμιζον τὴν ἔξαδέλφην του, συγχάκις δὲ μετέβαινε
πλησίον τῆς Ζουλέττας καὶ ἐπεκέπετο τὸ μέρος ἐν ψῷ ἔθρασε
τὸν βραχίονά του, ὥπως προσφέρη αὐτῇ ἄνθος.

— Τις γνωρίζει, ἐσκέπτετο, ἐάν ἔχολαξε τὸ ἄνθος, καθὼς
τὴν παρεκάλεσα, καθὼς μοι ὑποσχέθη;

Είτα προσεπάθει νὰ τὴν λησμονήσῃ, ἀλλ' εὔκολως κατενό-
σεν δὲ τι τῷ ήτο ἀδύντον νὰ μὴ σκέπτηται ἔκεινην.

Ἐξέμαθε τὴν Σκέψιν, ητις τῷ ἀνευλιμήσκε μίαν ὥραν τοῦ
βίου του γλυκύπικρον, ἐν τῇ μελωδίᾳ δὲ ταύτη τῶν δοκιμασιῶν
καὶ τῶν ὑπάτων παραπόνων συντετριμμένης ψυχῆς εὗρε τὴν δρα-
στικωτέραν παρηγορίαν.

— ΣΤ'.

— Οταν δὲν είδε τὴν Ἐστέλλαν γονυκλινή ἐν τῇ ἔκκλησι
τοῦ χωρίου παρὰ τὸν μυηστῆρα αὐτῆς, ὥραιότατον νέον, ζοφώ-
δεις σκέψεις ἔκδικήσεως διῆλθον τῆς διανοίας του καὶ ἐπὶ τινας
στιγμάς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ήτο καταπόρφυρον ἐξ ὄργης. Διη-
ρωτάτο ἐάν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ἀναδειχθῇ ὑπερασπιστής τῆς
εὐδαιμονίας του, δικαστής δὲ καὶ δήμιος ἔκεινου, θστις ἀφήρετεν
ἀπ' αὐτοῦ τὸ ἀντικείμενον τῆς εὐδαιμονίας του.

— Αλλὰ τὸ εὐθύδικον αὐτοῦ πνεῦμα ὑπέδειξεν αὐτῷ δὲν
εἶχε τὸ δικαίωμα τοῦτο: ἐμέμφθη μόνον ἔαυτοῦ διὰ ὄνειροπολή-
σαντος πράγματα μὴ ἐπιτρεπόμενα αὐτῷ, καὶ ἐνόρσε δὲν δέει
νὰ υποφέρῃ τὴν σκληράν ταύτην τοῦ βίου δοκιμασίαν.

— Οταν δὲ οι προσκεκλημένοι συνεχαίροντο τοὺς νεονύμφους,
κατὰ τὰ εἰθισμένα, ἔτεινε προφράνως τὴν χειρα εἰς τὴν ἔξαδέλ-
φην του, ἀλλὰ μετ ἐπιμελείας ἀπέκρυψε τὸν βεβλαμμένον αὐτοῦ
βραχίονα, ὥπως μὴ ἐν αὐτῇ ἔξειγειρη ἀναμνήσεις, δὲν τις χάριν αὐ-
τῆς ὑπέφερε πολλά. Ἀπέστρεψε τοὺς ὄφθαλμούς, οὓς είχον ὑγρά-
νει δάκρυα, παρὰ τὴν θέλησίν του, ὥπως μὴ η Ἐστέλλα συλλαβή-
νη διοφίαν τινὰ δὲν ὑπέφερε χάριν ἔκεινης—καὶ δὲ θὰ υποφέρῃ
διὰ πάντα!

Ο ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΧΡΟΣΩΣΘΕΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ